

Arrest

nr. 339 599 van 16 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat C. MANDELBLAT en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 21 augustus 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 28 augustus 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 september 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoekster gehoord op 23 januari 2025.

1.3. Op 31 maart 2025 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Shanshiyo-clan te behoren. U bent op (...) 1997 geboren in Jeddah in Saudi-Arabië, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U hebt drie broers en één zus.

Uw moeder verhuisde op zeventienjarige leeftijd van Mogadishu naar Jeddah omwille van economische redenen. Uw vader verliet Somalië en verhuisde naar Jeddah omwille van een clanconflict en bloedwraak. Uw ouders leerden elkaar kennen in Jeddah. U had een moeilijke band met uw vader. Rond 2014-2015 sprak u het laatst hem. Hij verdween hierna spoorloos.

U begon te werken als huismeid toen u zeventien jaar oud was. In 2021 lukte het uw moeder niet om haar verblijfsvergunning te verlengen. U vond als enige van het gezin een nieuwe garant genaamd M.(...) A.(...) J.(...) en was dan ook de voornaamste kostwinner. U begon bij M.(...) te werken als huismeid. Hij probeerde u verschillende keren te verkrachten en dreigde ermee u en uw familie in de gevangenis te zetten of naar Somalië te deporteren. In de zomer van 2023 werd u in elkaar geslagen door M.(...) omdat u weigerde seks met hem te hebben. U sprong uit het raam en vluchtte naar de woning van uw moeder. U was helemaal in paniek en maakte hierdoor uw broer wakker. Hij zag u en dacht dat u verkracht was. Hij werd boos op u, wurgde u en zei dat u schaamte aan de familie had toegebracht. Uw moeder bracht u naar een (Somalische) vriendin van haar genaamd A.(...). Ze regelde een Frans visum voor u. U verbleef ongeveer een week bij A.(...).

U verliet Saudi Arabië in juli 2023 en vloog naar Frankrijk. U kwam in België aan op 21 augustus 2023 en diende op 28 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Uw moeder liet u weten dat M.(...) haar had verteld dat hij wist dat u naar Frankrijk was gereisd. In februari 2024 had u het laatst contact met uw moeder. Ze verbrak het contact hierna uit angst dat M.(...) te weten zou komen waar u zich bevindt.

U vreest gedood te worden als u naar Somalië zou gaan omwille van de bloedwraak van uw vader. Ook vreest u in Somalië te zullen worden her-besneden naar type III. Tot slot zegt u geen netwerk te hebben in Somalië.

Ter staving van uw onderzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw oud paspoort, een VGV-attest type II opgesteld op 29.09.2023, twee foto's van uw verwondingen, twee psychologische attesten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart sedert oktober 2023 in behandeling te zijn bij een psycholoog en ook medicatie zoals slaappillen en antidepressiva te nemen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23.01.2025 (verder NPO), p.3). U legt ook twee psychologische attesten neer (groene map, stuk 4).

In de door u voorgelegde psychologische attesten staan verschillende symptomen beschreven die gelinkt kunnen worden aan een posttraumatisch stresssyndroom (PTSD). Uit deze psychologische attesten blijkt echter nergens dat of op welke wijze uw mentale problemen werden onderzocht of vastgesteld en er wordt hierin nergens verduidelijkt hoe men tot de vastgestelde diagnoses is gekomen. Ook lijken deze attesten eenvoudigweg gebaseerd te zijn op uw verklaringen en gedragingen tijdens de gesprekken met uw psycholoog in kwestie, en blijkt hieruit nergens dat uw verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat u werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek. Bovendien zijn voormelde attesten opgesteld door een psycholoog, die afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts of psychiater die, aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Uit de neergelegde attesten blijkt inderdaad dat de gedane vaststellingen grotendeels gebaseerd zijn op uw verklaringen en de observaties van de psycholoog tijdens de consultaties en niet werden gebaseerd op objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek. Uit de attesten blijkt verder niet dat u niet in staat zou zijn coherente en betekenisvolle verklaringen af te leggen of niet bij machte zou zijn om deel te nemen aan de procedure van internationale bescherming. Ook haalde u zelf geen bijzondere procedurele noden aan wanneer u daarover bevraagd werd (zie vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Wanneer u op het CGVS wordt gevraagd of er iets kan worden gedaan om het interview makkelijker te doen verlopen, antwoordt u van niet (NPO, p.4). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. U gaf ook aan de tolk en de gestelde vragen goed te hebben begrepen (NPO, p.21).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van het verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM erop dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In casu wordt vastgesteld dat u wel aannemelijk maakt de Somalische nationaliteit te bezitten en in Jeddah, Saudi-Arabië te zijn opgegroeid. U biedt echter geen zicht op uw familiale situatie, uw netwerk en de omstandigheden van uw vertrek uit Saudi-Arabië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen omtrent uw netwerk bij terugkeer en de omstandigheden van uw vertrek zijn van essentieel belang voor het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

U legt ongeloofwaardige verklaringen af omtrent uw familiale situatie en uw netwerk.

- U legt vage en weinig geloofwaardige verklaringen af omtrent de verdwijning van uw vader. U verklaart sedert 2014-2015 niets meer van hem te hebben vernomen en zegt dat hij verdwenen is (NPO, p.5). U weet niet wat er met hem is gebeurd en waarom hij zomaar plots verdwenen is (*ibid.*). Gevraagd of u ooit via derden iets van informatie hebt gehoord, zegt u van niet (NPO, p.17). Geconfronteerd met de vaststelling dat het toch vreemd is dat u nooit meer iets hebt vernomen omtrent uw vader, zegt u dat uw moeder aan vrienden van hem heeft gevraagd of ze iets wisten, maar dat niemand iets wist (NPO, p.17-18). U voegt nog toe dat hij gewoon is verdwenen (*ibid.*). Gevraagd naar de reden waarom uw vader zijn vrienden niet zou inlichten over zijn toekomstplannen en gevraagd of er ooit naar de politie is gestapt, herhaalt u dat hij is verdwenen en dat uw moeder vermoedt dat vrienden meer weten, maar ze het willen verbergen (NPO, p.18). Gevraagd hoe het komt dat uw moeder dit vermoedt, zegt u dat hij meer bij zijn vrienden was dan bij jullie (NPO, p.18-19). Dit is echter geen antwoord op de vraag. Gevraagd of uw moeder ooit naar de autoriteiten is gestapt omtrent zijn verdwijning, zegt u van niet (NPO, p.19).
- U legt ongeloofwaardige verklaringen af omtrent het (gebrek aan) contact met uw moeder, broers en zus. Zo verklaart u laatst met uw moeder te hebben gesproken in februari 2024 (NPO, p.5). Gevraagd waarom jullie hierna geen contact meer hebben gehad, zegt u dat uw moeder schrik had dat M.(...) zou zien dat jullie contact hadden (*ibid.*). Gevraagd of u via andere manieren contact probeerde te maken met uw moeder of uw broers en zus, zegt u van niet (*ibid.*). Wanneer u dan gevraagd wordt of u via uw Instagram-account met uw familie contact probeerde te maken, zegt u opnieuw dat dit niet het geval (*ibid.*). Gevraagd waarom, zegt u kortweg

dat ze dat niet hebben (ibid.). Het is gezien de omstandigheden van uw vertrek zeer opvallend dat u zo weinig moeite doet om in contact te blijven met uw familie. U verklaarde namelijk dat u de kostwinner was in het gezin en ook de enige met een geldige verblijfstitel in Saudi-Arabië (NPO, p.9). Verder leende uw moeder geld om uw reis naar Europa te bekostigen en werd ze bedreigd door uw voormalige werkgever (NPO, p.14 en NPO, p.16). Gevraagd hoe uw moeder het bedrag dat ze leende bijeen gaat krijgen, zegt u dit niet te weten en voegt u toe dat u geld zou willen sturen, maar jullie geen contact hebben (NPO, p.17). Dat u gelet op bovenstaande geen enkele moeite doet om met hen in contact te komen en op de hoogte te blijven van hun (precaire) situatie is moeilijk te geloven. Geconfronteerd met de vaststelling dat het zeer belangrijk is om zicht te bieden op uw netwerk, blijft u bij uw verklaring dat u geen contact hebt met uw familie (NPO, p.18).

Er kan geen geloof gehecht worden aan de omstandigheden van uw vertrek uit Saudi-Arabië.

- Uw verklaringen omtrent het bekomen van een Frans visum kunnen niet overtuigen. U verklaart dat u via een reiskantoor in Jeddah een Frans visum hebt gekocht (NPO, p.14). Gevraagd wat voor type visum u dan had, zegt u dit niet te weten (ibid.). Wanneer u dan gevraagd wordt hoe u aan een Frans visum kon komen, zegt u dat het kantoor een visum heeft gemaakt (NPO, p.15). Gevraagd of dat kantoor zomaar voor iedere Somaliër in Saudi-Arabië een legaal visum voor Frankrijk kon regelen, zegt u van niet (ibid.). Hiernaar doorgevraagd, zegt u dat alle visa te koop zijn als u het bedrag dat u hiervoor betaalde, 28 duizend riyal, kan neerleggen (ibid.). U zegt later nog dat u niet weet hoe het allemaal werkt en u niet aan het kantoor hebt gevraagd wie zo'n visum krijgt en wie niet (NPO, p.16). Uit informatie toegevoegd aan de blauwe map (stuk 1), blijkt dat er verschillende stappen te doorlopen zijn vooraleer u een Frans visum kan verkrijgen. Zo moet u een online formulier invullen en dient u hierna fysiek naar een visakantoor te gaan om uw documenten af te geven (ibid.). Dat A.(...) dus gewoon naar een reiskantoor is gestapt en het hiermee in orde was, kan niet geloofd worden (NPO, p.14). Verder staat er ook te lezen dat vertragingen in het plannen en het verwerken van de aanvraag de algehele procedure kunnen verlengen, waardoor er wordt aangeraden vooruit te plannen (blauwe map, stuk 1). Ten slotte wordt meegegeven dat visumaanvragen tot zes maanden voor de vertrekdatum kunnen worden ingediend (ibid.). Volgens uw verklaringen bent u nog een week bij A.(...) verbleven en werd het Frans visum in die korte periode geregeld (NPO, p.14). Ook dit is weinig geloofwaardig.

- U legt ongeloofwaardige verklaringen af omtrent het paspoort waarmee u gereisd hebt. Zo verklaart u uw paspoort en gsm op het vliegtuig te zijn vergeten (NPO, p.15). Toen u dit besepte en wilde terugkeren, werd u gezegd dat dit niet mocht en werd u gewoon een papier toegestopt (ibid.). Dat u uw paspoort op het vliegtuig bent vergeten en door de douane en veiligheidscontroles bent geraakt zonder enig identiteitsdocument is geheel ongeloofwaardig. Verder kan u het papier dat u kreeg omtrent het verlies van uw paspoort niet voorleggen (ibid.). U zegt hierover dat u gaat zoeken tussen uw spullen (ibid.). Het CGVS heeft tot op heden niets ontvangen.

- U biedt geen zicht op de manier waarop u 28 duizend riyal, omgerekend zo'n zeventuizend euro, hebt kunnen betalen. Hiernaar gevraagd, zegt u dat uw moeder alles wat ze had, juwelen en bezittingen, heeft verkocht en de vriendin van uw moeder, A.(...), de rest heeft voorgeschoten (NPO, p.14). Gevraagd hoeveel uw moeder heeft betaald en hoeveel A.(...), zegt u dit niet te weten (NPO, p.16). Gevraagd hoe A.(...) aan dat geld kwam, zegt u dat zij al lange tijd als huismeid werkte (ibid.). Wat later zegt u tweemaal dat niet iedereen aan zo'n hoog bedrag kan geraken om een visum te kopen (ibid.). Wanneer u dan gevraagd wordt hoe het komt dat jullie dit hoge bedrag op zo'n korte tijd bij elkaar hadden gekregen, zegt u dat u en uw moeder al lange tijd aan het werken waren en het dus jullie spaarcenten waren en die van A.(...) (ibid.). Gevraagd om duidelijkheid te scheppen over uw aandeel, het aandeel van uw moeder en dat van A.(...), herhaalt u dit niet te weten (ibid.). Wanneer u wordt geconfronteerd met de vaststelling dat u verklaarde dat uw moeder al enige tijd werkloos was en u dus de enige kostwinner in het gezin was, antwoordt u instemmend en zegt u dat u de huur betaalde en uw moeder al haar juwelen heeft verkocht (ibid.). Gevraagd of uw moeder dan duizenden euro's aan juwelen had, zegt u dat het gaat om geld dat u zelf had gespaard, de juwelen van uw moeder en de hulp van A.(...) (ibid.). Gevraagd of uw broers en zus werkten, legt u uit dat uw twee jongere broers en uw zus niet werkten en uw andere broer wel wat onregelmatig werk kon doen en hij hiermee de boodschappen betaalde (NPO, p.16-17). Geconfronteerd met de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat jullie geld konden sparen als jullie met vijf personen van één loon en hier en daar wat geld voor boodschappen moesten overleven, zegt u dat het toch zo is en voegt u toe dat u al langere tijd werkte en ook een periode twee jobs combineerde en uw moeder dus het extra geld aan de kant legde (NPO, p.17). Gevraagd of u enige schatting kan maken over het bedrag dat u had gespaard in die jaren, zegt u geen zicht hierop te hebben (ibid.). Gevraagd of u aan uw moeder hebt gevraagd hoeveel jullie van A.(...) hebben moeten lenen, zegt u van niet en geeft u als reden de stressvolle situatie waarin u zat kort voor uw vertrek (ibid.). Deze uitleg kan niet worden aanvaard. U laat het na zicht te bieden op de manier waarop u uw vertrek hebt geregeld.

Bovenstaande vaststellingen doen concluderen dat u het nalaat zicht te bieden op de verblijfplaatsen en huidige situatie van uw naaste familieleden, de omvang en financiële sterkte van uw netwerk en de omstandigheden van uw vertrek uit Saudi-Arabië. Aangezien u het CGVS geen zicht biedt op deze cruciale elementen maakt u op heden en met de huidig voorliggende informatie niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen vestigen in Somalië, het land waarvan u de nationaliteit bezit. Daarenboven dient opgemerkt dat u geschoold bent, u reeds gewerkt hebt in het verleden, u zowel het Arabisch als het Somalisch machtig bent en uw familie afkomstig is van Mogadishu, de kosmopolitische hoofdstad van Somalië.

Gelet op voorgaande maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard een vrees in uw hoofde aannemelijk te maken ten aanzien van Somalië.

- Uw oud paspoort (groene map, stuk 1) bevat informatie over aspecten van uw identiteit, nationaliteit en herkomst, die in deze beslissing niet meteen betwist worden.
- Wat betreft de foto's van uw verwondingen (groene map, stuk 3) dient opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de geweldsdaden die u meemaakte in Saudi-Arabië niet meteen in twijfel worden getrokken. Er dient in dit verband gewezen te worden dat de beoordeling van uw dossier ten opzichte van Somalië wordt gedaan en niet Saudi-Arabië. Zoals hierboven reeds beschreven biedt u geen zicht op cruciale aspecten en kan er dan ook geen beoordeling worden gemaakt.
- De twee psychologische attesten (groene map, stuk 4) werden hierboven reeds besproken.
- U legt ten slotte een attest voor waarin staat dat u type II vrouwelijke genitale verminking (VGV) hebt ondergaan (groene map, stuk 2). U stelt dat u opnieuw zult worden besneden tot een type III VGV (NPO, p.13). Het CGVS stelt vooreerst vast dat uw besnijdenis type II niet in twijfel wordt getrokken. Verder liggen er geen concrete elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat u bij een terugkeer naar Somalië een concreet risico loopt om te worden herbesneden. U beperkt zich immers tot het louter aanhalen van een hypothetische vrees voor vervolging op basis van algemene informatie, doch dit volstaat niet om te besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en deze vrees dient in concreto aannemelijk te worden gemaakt. U blijft hierbij echter in gebreke. U verklaart dat als u zou willen trouwen, ze dan moeten zien welke type besnijdenis u hebt ondergaan en ze het dan opnieuw moeten doen alvorens u kan trouwen (NPO, p.13). U voegt nog toe dat ze meisjes zo niet aanvaarden (ibid.). Gevraagd over wie u het dan hebt, verwijst u in het algemeen naar Somalië, maar legt u niet uit wie concreet zou willen dat u naar type III zou worden besneden (NPO, p.13). Bijgevolg is het CGVS van oordeel dat u niet aannemelijk maakt dat u bij een terugkeer naar Somalië een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van uw besnijdenis. U maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden u bij een terugkeer naar uw land van herkomst zou worden herbesneden of worden geïnfibuleerd. Uit de landeninformatie die is toegevoegd aan de blauwe map (stuk 2), blijkt overigens dat de meest ingrijpende vorm van VGV, infibulatie/type III, vervangen wordt door minder invasieve besnijdenisvormen en dat herbesnijdenis naar een ernstigere vorm geenszins systematisch wordt toegepast. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat men in Somalië type II niet accepteert en dat type III de besnijdenis is dat men in Somalië belangrijk vindt (NPO, p.20). Gevraagd wie u deze informatie heeft gegeven, aangezien u zelf nooit in Somalië bent geweest, zegt u dat andere Somalische vrouwen u dat in België hebben verteld (ibid.). Deze uitleg kan niet overtuigen. Derhalve zijn er in casu goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Somalië niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

In verband met de e-mail die het CGVS op 24 februari 2025 ontving van uw advocaat met daarin een opmerking in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie: UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op [https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html](https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html) of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_20250325.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Somalië grotendeels wordt bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland waar sommigen nog een andere nationaliteit hebben verworven. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. In geen enkele regio in Somalië is er sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van

willekeurig geweld. Afhankelijk van de regio van herkomst, kan een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon vastgesteld worden, indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over de verblijfplaatsen en huidige situatie van uw netwerk en de omstandigheden van uw vertrek uit Saudi-Arabië. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen (NPO, p.17 en NPO, p.18), blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaatgeneraal in het ongewisse over uw netwerk in zowel Somalië als Saudi-Arabië en de omstandigheden van uw vertrek. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw persoonlijke en familiale situatie en uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal heeft middels haar nota met opmerkingen van 23 mei 2025 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesememorie wenst neer te leggen of de synthesesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesememorie zal neerleggen of van de synthesesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoekster heeft in de voorliggende zaak de Raad echter op 30 mei 2025 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, § 2, 48/4, 48/5 en 49/3 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster gaat in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Vervolgens gaat verzoekster in op de veiligheidssituatie in Somalië, en in het bijzonder in Mogadishu. Zij benadrukt in dit kader dat haar persoonlijke omstandigheden leiden tot een hoog risico in haar hoofdte worden van willekeurig geweld.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift volgende stavingstukken:

- *“Exposing the migrant workers’ discrimination in Saudi Arabia: a joint NGO submission on Saudi Arabia’s UPR 4th cycle”* van Iraqi Development Organization and American for Democracy & Human Rights in Bahrain (stuk 2);
- Attest van psychologische hulpverlening d.d. 9 januari 2025 (stuk 3);
- Deontologische code van psychologen van Psychologencommissie (stuk 4);
- ACLED, *“Mapping al-Shabaab’s activity in Somalia in 2024”* van 13 december 2024 (stuk 5).

3.2.2. In haar nota van 23 mei 2025 (rechtsplegingsdossier, stuk 5) verwijst de commissaris-generaal naar het rapport EUAA *“Country Guidance: Somalia”* van augustus 2023 en brengt hij er de weblink van bij.

3.2.3. Op 9 september 2025 legt verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) neer waaraan zij volgende bijkomende stavingstukken voegt:

- een onvertaald document opgesteld in het Arabisch getiteld *“Document m.b.t. de deportatie van de broer van verzoekster (M.(...) A.(...)) vanuit Saudi-Arabië naar Somalië”* (stuk 1);
- een ongedateerd bewijs van psychologische opvolging (stuk 2).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de

Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) uit het geheel van de door verzoekster afgelegde verklaringen en de door haar voorgelegde stukken blijkt dat zij niet heeft voldaan aan de plicht tot medewerking: hoewel verzoekster haar Somalische nationaliteit wel aannemelijk maakt en aannemelijk maakt dat zij in Jeddah, Saudi-Arabië is opgegroeid, biedt zij geen zicht op haar familiale situatie, haar netwerk en de omstandigheden van haar vertrek uit Saudi-Arabië, nu:
 - (a) verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de verdwijning van haar vader,
 - (b) verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent het (gebrek aan) contact met haar moeder, broers en zus,
 - (c) verzoeksters verklaringen omtrent het verkrijgen van een Frans visum in Saudi-Arabië niet kunnen overtuigen,
 - (d) verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het paspoort waarmee zij heeft gereisd en zij het papier omtrent het verlies van haar paspoort niet kan voorleggen,
 - (e) verzoekster geen zicht biedt op de manier waarop zij de som voor haar reis naar Europa heeft kunnen betalen;
- (ii) de documenten die verzoekster voorlegt, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen vermits:
 - (a) haar oud paspoort gegevens bevat omtrent aspecten van haar identiteit, nationaliteit en herkomst die niet meteen worden betwist;
 - (b) de foto's die haar verwondingen moeten staven van de gewelddaden die zij meemaakte in Saudi-Arabië niet meteen in twijfel worden getrokken, maar de beoordeling van haar dossier dient te gebeuren ten opzichte van Somalië,
 - (c) de twee psychologische attesten niet van aard zijn om haar asielrelaas te staven,

- (d) het attest waarin staat dat zij type II vrouwelijke genitale verminking (VGV) heeft ondergaan, aantoonde dat zij een besnijdenis type II heeft ondergaan, doch er verder geen concrete elementen voorliggen waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar Somalië zou worden herbesneden,
 - (e) de e-mail van verzoeksters advocaat met opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud werden in rekening gebracht en werden geen licht op het voorgaande;
- (iii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat er in geen enkele regio in Somalië sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, doch dat – afhankelijk van de regio – een reëel risico op ernstige bedreiging voor het leven of de persoon vastgesteld kan worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; er moet evenwel worden vastgesteld dat verzoekster niet de waarheid heeft verteld over de verblijfplaatsen en haar huidige situatie van haar netwerk en de omstandigheden van haar vertrek uit Saudi-Arabië, zodat de commissaris-generaal op dit punt in het ongewisse verkeert.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Bijzondere procedurele noden

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zich niet aan dat tweede verzoeker niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en effectief eraan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89). Om onderstaande redenen kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift en aanvullende nota van 9 september 2025 lijkt te opperen dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar kwetsbaar profiel.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekster de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat in hoofde van verzoekster bijzondere steunmaatregelen moeten worden verleend:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart sedert oktober 2023 in behandeling te zijn bij een psycholoog en ook medicatie zoals slaappillen en antidepressiva te nemen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23.01.2025 (verder NPO), p.3). U legt ook twee psychologische attesten neer (groene map, stuk 4).

In de door u voorgelegde psychologische attesten staan verschillende symptomen beschreven die gelinkt kunnen worden aan een posttraumatisch stressyndroom (PTSD). Uit deze psychologische attesten blijkt echter nergens dat of op welke wijze uw mentale problemen werden onderzocht of vastgesteld en er wordt hierin nergens verduidelijkt hoe men tot de vastgestelde diagnoses is gekomen. Ook lijken deze attesten eenvoudigweg gebaseerd te zijn op uw verklaringen en gedragingen tijdens de gesprekken met uw psycholoog in kwestie, en blijkt hieruit nergens dat uw verklaringen en gedragingen op dit vlak op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht en/of dat u werd onderworpen aan enig medisch of neuropsychologisch onderzoek. Bovendien zijn voormelde attesten opgesteld door een psycholoog, die afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts of psychiater die, aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Uit de neergelegde attesten blijkt inderdaad dat de gedane vaststellingen grotendeels

gebaseerd zijn op uw verklaringen en de observaties van de psycholoog tijdens de consultaties en niet werden gebaseerd op objectief medisch en/of neuropsychologisch onderzoek. Uit de attesten blijkt verder niet dat u niet in staat zou zijn coherente en betekenisvolle verklaringen af te leggen of niet bij machte zou zijn om deel te nemen aan de procedure van internationale bescherming. Ook haalde u zelf geen bijzondere procedurele noden aan wanneer u daarover bevestigd werd (zie vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Wanneer u op het CGVS wordt gevraagd of er iets kan worden gedaan om het interview makkelijker te doen verlopen, antwoordt u van niet (NPO, p.4). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. U gaf ook aan de tolk en de gestelde vragen goed te hebben begrepen (NPO, p.21).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

De Raad verwijst in dit kader nog naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt: *"De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep."*

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er echter niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing waarbij verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De Raad kan immers wel nagaan of verzoekster, rekening houdend met haar profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat zij de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die haar worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat het seksueel misbruik en geweld dat zij in Saudi-Arabië heeft ondergaan niet wordt betwist en dat de psychologische gevolgen van dit misbruik ook blijken uit de door haar bijgebrachte psychologische documenten (verzoekschrift, stuk 3; administratief dossier, map 'Documenten'), die getuigen over de symptomen van een post-traumatische stressstoornis. Zij hekelt dat de commissaris-generaal de waarde van het document van de behandelende psychologen onderuit haalt en benadrukt dat psychologen gehouden zijn tot een deontologische code (verzoekschrift, stuk 4). Verzoekster meent dat niet alleen de doorstane traumatische gebeurtenissen, maar ook de psychologische gevolgen ervan op haar leven moeten worden meegenomen in de beoordeling van haar asielrelaas. Bij aanvullende nota van 9 september 2025 voegt verzoekster een document bij waaruit blijkt dat zij wordt opgevolgd in een psychologisch centrum en waaruit haar volgende afspraak blijkt (aanvullende nota van 9 september 2025, stuk 2).

Verzoekster slaagt er, om onderstaande redenen, met voormeld betoog evenwel niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven van de bestreden beslissing.

In de psychologische attesten (administratief dossier, map 'Documenten'; verzoekschrift, stuk 3 en aanvullende nota van 9 september 2025, stuk 2) wordt melding gemaakt van het feit dat verzoekster verklaart te kampen met volgende problemen: verstoorde regulering van emoties, verminderde efficiëntie, verminderd zelfvertrouwen, verlies van vertrouwen in anderen, verstoorde interpersoonlijke relaties, verlies van eetlust, verlies van interesse, somatische problemen, neiging tot isolatie, zelfdestructief gedrag, slaapproblemen, geheugen- en cognitieve stoornissen (ernstige concentratieproblemen, cognitieve vertraging) en suïcidale gedachten. Verder wordt opgemerkt dat verzoekster gewag maakt van intrusieve symptomen die gelinkt zijn aan een post-traumatische stressstoornis. Meer bepaald: herhaalde en verontrustende herinneringen aan de traumatische gebeurtenis, verontrustende dromen over de traumatische gebeurtenis, het gevoel dat de traumatische gebeurtenis opnieuw plaatsvindt, intense psychologische nood na blootstelling aan prikkels die de traumatische gebeurtenis symboliseren of erop lijken, en het ervaren van een fysiologische reactivering na blootstelling aan dergelijke prikkels. Daarnaast blijkt dat verzoekster melding maakt van vermijdingsgedrag, symptomen van negatieve veranderingen in cognitie en stemming, die overeenstemmen met personen die getraumatiseerd zijn. Er wordt geconcludeerd dat bij verzoekster een ernstige psychologische kwetsbaarheid aanwezig is. Uit het aan de aanvullende nota gevoegde document blijkt voorts dat verzoekster op 3 juli 2025 en 1 september 2025 werd gezien in het psychologisch centrum en een vervolgspraak had op 21 september 2025.

De Raad onderstreept dat uit de voormelde attesten niet zonder meer blijkt dat verzoeksters psychische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden

verhinderen om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In deze attesten wordt enkel, en dit slechts op algemene wijze, verwezen naar verzoeksters voormelde klachten. In deze attesten wordt geen uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoeksters psychologische problemen, over de (mogelijke) invloed op haar dagdagelijkse functioneren en over de mate waarin en de manier waarop deze van invloed zouden kunnen zijn (geweest) op het verloop van haar procedure van internationale bescherming. Zo komt uit de attesten naar voor dat verzoekster zelf verklaart dat zij met geheugen en/of cognitieve problemen kampt, doch wordt niet verduidelijkt of en zo ja, op welke wijze deze symptomen werden onderzocht. Verder wordt slechts op algemene wijze, en zonder duiding omtrent de wijze waarop de diagnose werd beoordeeld en vastgesteld, opgemerkt dat verzoekster zou kampen met een ernstige psychologische kwetsbaarheid. Aldus wordt in de neergelegde attesten nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster haar deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande ook verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar psychologische kwetsbaarheid. Zij toont daarbij niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op haar verklaringen, laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

In dit verband merkt de Raad bovendien op dat verzoekster van deze beweerde problemen bovendien zelf geen melding maakte in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 september 2023. Op de vraag of er volgens haar bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde zij immers ontkennend (zie 'Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ' d.d. 21 september 2023, vraag 1). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhouden op normale wijze plaatsvonden en kunnen geen (ernstige) psychische problemen in hoofd van verzoekster worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoekster, noch de advocaat die haar bijstond op de zetel van het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu geen van beide er aanhaalde dat van verzoekster, al dan niet omwille van psychologische problemen en traumatische gebeurtenissen, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Integendeel verklaart verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat het gaat om het interview af te leggen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Daarenboven vroeg en ontving verzoekster een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en formuleerde zij hierover – behoudens de opmerking van 24 februari 2025 aangaande een schrijfwijze van een winkel (administratief dossier, 'Bijkomende informatie') – geen verdere opmerkingen ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5quater, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoekster wordt geacht in te stemmen met de overige inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, zodat verzoekster heden bezwaarlijk kan voorhouden dat deze inhoud zou zijn gekleurd door de beweerde psychologische problemen.

In dit verband merkt de Raad nog op dat, zo verzoekster in haar verzoekschrift refereert aan het misbruik waarvan zij het slachtoffer is geworden in Saudi-Arabië, kan worden verwezen naar de overwegingen in punt 3.3.5.3.3.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekster verklaart over de Somalische nationaliteit te beschikken en te zijn geboren en opgegroeid in Jeddah in Saudi-Arabië. Verzoekster verklaart dat haar moeder Somalië verliet omwille van economische redenen en haar vader omwille van een clanconflict en bloedwraak. Verzoekster geeft aan dat zij Saudi-Arabië verliet omwille van (seksueel) geweld waarmee zij te kampen kreeg vanwege haar werkgever M. die haar verschillende keren probeerde te verkrachten. Verzoekster verklaart dat zij op een dag is weggevlucht van M. naar de woning van haar moeder en dat haar broer toen dacht dat zij effectief verkracht

was. Hij zou hierop boos zijn geworden, haar hebben proberen te wurgen en hebben gesteld dat zij schaamte aan de familie had toegebracht. Verzoekster geeft aan niet naar Somalië te kunnen terugkeren omwille van de bloedwraak van haar vader. Zij vreest in Somalië ook te zullen worden herbesneden naar type III. Tot slot geeft zij aan geen netwerk te hebben in Somalië. In haar verzoekschrift voegt verzoekster toe dat zij bij een terugkeer naar Somalië zal worden beschouwd als een ongelovige en slechte vrouw. Te meer aangezien zij haar hele leven buiten Somalië heeft doorgebracht en de laatste vier jaar in Europa, zij zich anders is gaan gedragen, zij niet langer een hijab draagt en piercings heeft laten zetten.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3. Er wordt vooreerst op gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig de artikelen 48/6, § 1, tweede lid en 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het indienen van zijn of haar verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn of haar identiteit en andere elementen ter staving van zijn of haar verzoek vast te stellen. Hij of zij dient daarbij, gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, alle nodige elementen ter staving van zijn of haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij of zij heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar verzoek om internationale bescherming en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van haar overeenkomstig de artikelen 48/6, § 1, tweede lid en 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster voorafgaand aan het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop werd gewezen dat zij steeds de waarheid diende te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat haar verzoek om internationale bescherming wordt verworpen (administratief dossier, deel DVZ, 'Vragenlijst', '1. Voorafgaand advies'). Tevens werd verzoekster bij aanvang van haar persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk gewezen op de medewerkingsplicht en op het feit dat het, voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming, van uitermate groot belang is dat zij zicht biedt op haar werkelijke nationaliteit, herkomstregio en eventuele andere verblijfplaatsen voorafgaand aan haar komst naar België (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2).

Van verzoekster, wier Somalische nationaliteit niet in twijfel wordt getrokken noch het feit dat zij in Jeddah, Saudi-Arabië is geboren en opgegroeid, mag worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar familiale situatie, haar netwerk en de omstandigheden van haar vertrek uit Saudi-Arabië, zodat er een duidelijk zicht is op haar reële (verblijfs)situatie vóór haar komst naar België, de daadwerkelijke omstandigheden van haar vertrek en haar netwerk bij terugkeer.

3.3.5.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster geen zicht biedt op haar familiale situatie, de verblijfplaatsen en huidige situatie van haar naaste familieleden en de omvang en financiële sterkte van haar netwerk doordat zij vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de verdwijning van haar vader en het (gebrek aan) contact met haar moeder, broers en zus.

Verzoekster voert in het verzoekschrift in dit kader ten eerste aan dat zij betreurt dat zij niet meer informatie kan verschaffen aan het CGVS met betrekking tot haar vader. Zij merkt op dat haar vader altijd al een afwezige vader was die nooit zijn vaderrol in het gezin opnam en dat zij hierdoor ook geen goede band had met haar vader. Verzoekster onderstreept dat haar vader op een dag spoorloos verdween en dat zij en haar gezin sindsdien niets meer van hem hebben vernomen.

De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster met dit betoog in wezen niet verder komt dan het louter volharden in en hernemen van eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren, tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee verzoekster geen afbreuk kan doen aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal waar in dit verband in de bestreden beslissing wordt geconsidereerd als volgt:

“U legt vage en weinig geloofwaardige verklaringen af omtrent de verdwijning van uw vader. U verklaart sedert 2014-2015 niets meer van hem te hebben vernomen en zegt dat hij verdwenen is (NPO, p.5). U weet niet wat er met hem is gebeurd en waarom hij zomaar plots verdwenen is (ibid.). Gevraagd of u ooit via derden iets van informatie hebt gehoord, zegt u van niet (NPO, p.17). Geconfronteerd met de vaststelling dat het toch vreemd is dat u nooit meer iets hebt vernomen omtrent uw vader, zegt u dat uw moeder aan vrienden van hem heeft gevraagd of ze iets wisten, maar dat niemand iets wist (NPO, p.17-18). U voegt nog toe dat hij gewoon is verdwenen (ibid.). Gevraagd naar de reden waarom uw vader zijn vrienden niet zou inlichten over zijn toekomstplannen en gevraagd of er ooit naar de politie is gestapt, herhaalt u dat hij is verdwenen en dat uw moeder vermoedt dat vrienden meer weten, maar ze het willen verbergen (NPO, p.18). Gevraagd hoe het komt dat uw moeder dit vermoedt, zegt u dat hij meer bij zijn vrienden was dan bij jullie (NPO, p.18-19). Dit is echter geen antwoord op de vraag. Gevraagd of uw moeder ooit naar de autoriteiten is gestapt omtrent zijn verdwijning, zegt u van niet (NPO, p.19).”

Verzoekster vervolgt in het verzoekschrift dat haar moeder niet naar de politie is gestapt omdat dit toch niets zou hebben uitgehaald. Zij wijst erop dat er in Saudi-Arabië discriminatie bestaat tegenover Somaliërs en dat uit een veelheid aan bronnen en landeninformatie bovendien blijkt dat migranten op systematische wijze worden gediscrimineerd door de Saudische overheid en dat er voor hen op geen enkele wijze enige bescherming voorhanden is. Verzoekster meent dan ook dat het geloofwaardig is dat haar moeder of zijzelf nooit naar de Saudische politiediensten zijn gestapt om de vermissing van haar vader aan te geven. Integendeel, op die manier zouden de Saudische autoriteiten op de hoogte zijn gebracht van hun precare levensomstandigheden en hen mogelijk hebben blootgesteld aan deportatie naar Somalië.

De Raad stelt vast dat deze uitleg een post factum-verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen en aldus niet van die aard is om de voormelde motieven in een ander licht te plaatsen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de door verzoekster aangehaalde landeninformatie niet blijkt dat er in Saudi-Arabië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming voor migranten, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. Er kan dan ook, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te impliceren in het verzoekschrift, worden aangenomen dat de Saudische overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. De informatie die verzoekster voorlegt bij het verzoekschrift kan de motieven van de bestreden beslissing dus niet in het gedrang brengen.

Daarnaast overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters verklaringen als zou zij niet meer in contact staan met haar moeder, broers en zus, waar in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt: *“U legt ongeloofwaardige verklaringen af omtrent het (gebrek aan) contact met uw moeder, broers en zus. Zo verklaart u laatst met uw moeder te hebben gesproken in februari 2024 (NPO, p.5). Gevraagd waarom jullie hierna geen contact meer hebben gehad, zegt u dat uw moeder schrik had dat M.(...) zou zien dat jullie contact hadden (ibid.). Gevraagd of u via andere manieren contact probeerde te maken met uw moeder of uw broers en zus, zegt u van niet (ibid.). Wanneer u dan gevraagd wordt of u via uw Instagram-account met uw familie contact probeerde te maken, zegt u opnieuw dat dit niet het geval (ibid.). Gevraagd waarom, zegt u kortweg dat ze dat niet hebben (ibid.). Het is gezien de omstandigheden van uw vertrek zeer opvallend dat u zo weinig moeite doet om in contact te blijven met uw familie. U verklaarde namelijk dat u de kostwinner was in het gezin en ook de enige met een geldige verblijfstitel in Saudi-Arabië (NPO, p.9). Verder leende uw moeder geld om uw reis naar Europa te bekostigen en werd ze bedreigd door uw voormalige werkgever (NPO, p.14 en NPO, p.16). Gevraagd hoe uw moeder het bedrag dat ze leende bijeen gaat krijgen, zegt u dit niet te weten en voegt u toe dat u geld zou willen sturen, maar jullie geen contact hebben (NPO, p.17). Dat u gelet op bovenstaande geen enkele moeite doet om met hen in contact te komen en op de hoogte te blijven van hun (precaire) situatie is moeilijk te geloven. Geconfronteerd met de vaststelling dat het zeer belangrijk is om zicht te bieden op uw netwerk, blijft u bij uw verklaring dat u geen contact hebt met uw familie (NPO, p.18).”*

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat haar moeder elk contact met haar verbrak omwille van hun vrees voor M., verzoeksters werkgever. Zij wijst erop dat zij vrezen dat hij connecties heeft bij de Saudische autoriteiten en deze zou aanwenden om haar moeder af te luisteren, het haar familie moeilijk te maken, haar zou opsporen en haar familie te laten deporteren. De Raad stelt vast dat verzoekster hiermee opnieuw blijft steken in het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen niet van die aard is om de voormelde vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Bovendien staat dit op gespannen voet met haar verklaringen in haar aanvullende nota van 9 september 2025, waaruit blijkt dat zij toen nog documenten heeft ontvangen via haar moeder vanuit Saudi-Arabië, meer bepaald een document betreffende

de beweerde deportatie van haar broer begin 2025 (stuk 1). De vaststelling dat verzoekster er in het kader van de beroepsprocedure voor de Raad wel in slaagt om nieuwe documenten, verkregen via haar moeder, voor te leggen, ondermijnt dan ook wederom de geloofwaardigheid van haar beweerde gebrek aan contact met haar familie sinds februari 2024. De Raad stelt aldus vast dat verzoekster geen zicht biedt op haar (familiaal) netwerk.

Wat betreft het document waaruit zou blijken dat verzoeksters broer vanuit Saudi-Arabië naar Somalië werd gedeporteerd, stelt de Raad vast dat dit stuk niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Dit stuk kan derhalve niet in overweging worden genomen en is niet van die aard dat het de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen omtrent het netwerk waarover zij beschikt kan herstellen.

3.3.5.5. Vervolgens kan erop worden gewezen dat verzoekster geen zicht biedt op de omstandigheden van haar vertrek uit Saudi-Arabië. Deze vaststelling steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat:

- (i) verzoeksters verklaringen omtrent het bekomen van een Frans visum in Saudi-Arabië niet kunnen overtuigen: uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er verschillende stappen moeten worden doorlopen alvorens zij een Frans visum kan verkrijgen en een visumaanvraag zes maanden voor de vertrekdatum moeten worden ingediend, terwijl zij zelf verklaart dat zij gewoon naar een reiskantoor is gestapt en haar visum binnen een week was geregeld,
- (ii) verzoekster ongeloofwaardige verklaringen aflegt over het paspoort waarmee zij heeft gereisd: er kan geen geloof worden gehecht aan haar bewering als zou zij haar paspoort op het vliegtuig zijn vergeten en zij vervolgens doorheen de douane en veiligheidscontroles zou zijn geraakt zonder enig identiteitsdocument; verder blijkt dat zij het papier omtrent het verlies van haar paspoort niet kan voorleggen,
- (iii) verzoekster geen zicht biedt op de manier waarop zij de som voor haar reis naar Europa heeft kunnen betalen.

Door in het verzoekschrift te onderlijnen dat haar verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd bij het CGVS, de enige zijn die zij naar waarheid kan afleggen, door te herhalen dat zij geld heeft verzameld uit verschillende bronnen, dat zij en haar moeder wel degelijk wat geld aan de kant konden zetten, dat haar moeder juwelen en bezittingen verkocht om de nodige fondsen te verwerven en zij nog een deeltje leenden bij een vriendin van haar moeder, brengt verzoekster geen enkel valabel en concreet element aan om de voormelde vaststellingen in een ander licht te plaatsen. Zij beperkt zich immers tot het louter hernemen van haar verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd tijdens de administratieve procedure en die reeds ongeloofwaardig werden bevonden. De motieven van de bestreden beslissing dienaangaande blijven aldus onverminderd overeind.

3.3.5.6. Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat het seksueel misbruik en geweld dat ze in Saudi-Arabië onderging niet wordt betwist en dat ook de psychologische gevolgen van dit seksueel misbruik blijken uit de bijgevoegde psychologische documenten, die getuigen over de symptomen van de post-traumatische stressstoornis waar verzoekster onder lijdt. Verzoekster wijst erop dat niet alleen de doorstane traumatische gebeurtenissen, maar ook de psychologische gevolgen ervan moeten worden meegenomen in de beoordeling van haar vrees tot vervolging in geval van terugkeer naar Somalië. Verzoekster stelt verder dat zij niet zal kunnen verbergen dat ze het slachtoffer is van seksueel misbruik. Ze wijst erop dat zij in de streng Somalische samenleving, waar de reinheid van de vrouw een van de belangrijkste waarden uitmaakt, zal worden beschouwd als een ongelovige en slechte vrouw. Verzoekster benadrukt dat EUAA rapporteert dat slachtoffers van seksueel geweld gestigmatiseerd worden en slachtoffer worden van hardhandige behandeling door de gemeenschap en dat zij niet kunnen rekenen op bescherming.

Vooreerst onderstreept de Raad, samen met de commissaris-generaal in haar verweernota, dat verzoekster zelf op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS een vrees heeft aangehaald bij een terugkeer naar Somalië omwille van de pogingen tot seksueel geweld in Saudi-Arabië. Verzoekster verbond deze gebeurtenissen enkel aan de reden waarom ze Saudi-Arabië heeft verlaten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14 en p. 19-20). Ook verzoeksters advocaat heeft dit element niet aangehaald voor het CGVS. Het is nochtans aan verzoekster om van bij het begin van de asielpprocedure de nodige feiten en alle relevante elementen van haar verzoek om internationale bescherming aan te brengen aan de asielinstantie zodat deze kan beslissen over het verzoek. Dat hier pas in het kader van het beroep een vrees bij terugkeer naar Somalië aan wordt verbonden, ondermijnt de ernst ervan.

Wat betreft verzoeksters psychische problemen kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 3.3.4. De Raad merkt daarnaast op dat uit de voorgelegde attesten (administratief dossier, map 'Documenten') en uit de foto's die verzoekster voorlegt van haar verwondingen ten gevolge van de geweldsdaden in Saudi-Arabië – die op zich in de huidige stand van zaken niet worden betwist – niet kan

blijken dat verzoekster dermate is getraumatiseerd door wat er is gebeurd in Saudi-Arabië dat haar functioneren is aangetast en zij niet bij machte zou zijn haar leven uit te bouwen.

Waar in het verzoekschrift algemeen wordt verwezen naar het stigma dat in de Somalische maatschappij heerst ten aanzien van slachtoffers van verkrachting, dient te worden onderstreept dat verzoekster – die zelf spreekt over pogingen tot verkrachting (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14) – géén correct zicht biedt op haar reële netwerk bij een terugkeer waardoor zij niet concretiseert wie zij juist vreest omwille van de voorbije incidenten in Saudi-Arabië, noch wat precies.

In haar aanvullende nota betoogt verzoekster dat haar broer intussen is gedeporteerd naar Somalië – waartoe zij een onvertaald stuk voorlegt (aanvullende nota van 9 september 2025, stuk 1) – en dat nu, in tegenstelling tot voorheen, wel degelijk iemand in Somalië op de hoogte is van het feit dat zij in Saudi-Arabië seksueel geweld zou ondergaan hebben. Zij uit een vrees voor vervolging vanwege haar broer, daar hij ook reeds in Saudi-Arabië poogde haar te wurgen nadat hij dacht dat zij verkracht was en zo hun familie schaamte had toegebracht. De Raad merkt evenwel op dat verzoekster geen enkel bewijskrachtig en vertaald stuk bijbrengt waaruit zou blijken dat haar broer daadwerkelijk is teruggekeerd/gedeporteerd naar Somalië. Hoe dan ook blijkt uit het voorgaande en uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoekster geen geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent haar netwerk, noch omtrent de omstandigheden van haar vertrek uit Somalië zodat zij niet zonder meer aannemelijk maakt dat zij zou zijn gevlucht omwille van problemen met haar broer nadat zij slachtoffer werd van geweldsdaden in Saudi-Arabië.

3.3.5.7. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekster geen zicht biedt op de verblijfplaatsen en huidige situatie van haar familieleden, de omvang en financiële sterkte van haar netwerk en de omstandigheden van haar vertrek uit Saudi-Arabië.

3.3.5.8. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming legt verzoekster een medisch attest neer, waarin wordt vastgesteld dat zij type II besnijdenis heeft ondergaan.

3.3.5.8.1. De Raad merkt op dat uit het attest van 14 juli 2021 blijkt dat zij een VGV type II heeft ondergaan.

De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vormen een daad van vervolging en vallen onder de noemer “*daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld*” en “*daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard*”, in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet. Deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De internationale bescherming waarin het Vluchtelingenverdrag voorziet, heeft tot doel de verzoeker tegen mogelijke vervolging te beschermen en niet de schade van een reeds ondergane vervolging te herstellen. Een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling is overigens niet dienstig om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden dat voortvloeit uit een reeds ondergane vervolging, nu dit lijden er is, ongeacht de beschermingsstatus die de betrokkene desgevallend geniet. Waar niet wordt betwist dat VGV een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan en voor hen levenslang blijvende gevolgen kan hebben, zowel op lichamelijk als mentaal vlak, gaat het niet op te stellen dat het recht op lichamelijke integriteit van de betrokken vrouwen opnieuw wordt geschonden, louter door het voortdurende karakter van de reeds ondergane VGV, dat voortvloeit uit de gevolgen ervan, en derhalve deze permanente gevolgen gelijk te stellen aan daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

In casu kan de VGV, waarvan verzoekster reeds het slachtoffer is geweest, aldus als een eerdere vervolging worden gekwalificeerd.

De beoordeling of de vrees van verzoekster voor vervolging gegrond is, moet plaatsvinden op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid worden verricht, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, overeenkomstig artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, om uit te maken of de vastgestelde feiten en omstandigheden een zodanige bedreiging vormen dat de betrokkene, gezien zijn individuele situatie, goede gronden heeft om te vrezen daadwerkelijk te zullen worden vervolgd wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, WS, pt. 60; HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 42)

Bij de beoordeling van dergelijk risico op een eventuele, toekomstige herhaalde vervolging komt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg in het vizier.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 4, lid 4 van de Kwalificatierichtlijn, bepaalt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

Er kan in dit verband worden gewezen op het arrest HvJ 9 november 2023, C-125/22, X, Y, waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) overweegt als volgt: *“51. Bovendien kan, krachtens artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95, het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, in beginsel een duidelijke aanwijzing vormen dat de verzoeker een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, zodat deze omstandigheden die verband houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, hoe deze ook zijn, altijd moeten worden betrokken bij de beoordeling of er sprake is van een reëel risico om een van de in artikel 15 van die richtlijn omschreven vormen van ernstige schade te lijden.*

[...]

68. Bovendien is het – zoals in punt 51 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht en overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95 – aan de bevoegde nationale autoriteit om rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker reeds ernstige schade heeft geleden of in die zin reeds rechtstreeks is bedreigd, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” (eigen onderlijning).

In dit verband wordt onderstreept dat de bewijskracht, die krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen door de bevoegde instanties, in aanmerking moet worden genomen op voorwaarde dat die eerdere daden en bedreigingen verband houden met de vervolgingsgrond die de persoon die om bescherming verzoekt heeft aangegeven (cf. HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, *Abdulla e.a.*, pt. 93-99: “[...] De door artikel 4, lid 4, van de richtlijn aan dergelijke eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen gehechte bewijskracht zal door de bevoegde autoriteiten in aanmerking worden genomen op de uit artikel 9, lid 3, van de richtlijn voortvloeiende voorwaarde dat die daden en bedreigingen verband vertonen met de door de bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond.”).

Aangezien verzoekster reeds het slachtoffer was van wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, moet worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze “goede redenen” houden in dat de asielinstantie bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade voldoende tegenindicaties aanbrengt om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS 25 november 2024, nr. 261.439).

Bij de beoordeling of er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, is de gehanteerde bewijsstandaard deze van “de redelijke mate van waarschijnlijkheid” (“reasonable degree of likelihood-test”) (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

De Raad brengt in dit verband in herinnering dat een onderzoek naar een toekomstig risico op eventuele herhaalde vervolging kadert binnen het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg is de samenwerkingsplicht in het kader van de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het beschermingsverzoek vormen, zoals vervat in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, niet meer aan de orde (cf. HvJ 22 november 2012, zaak C-277/11, *M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, pt. 64-70 en zie ook: RvS 25 november 2024, nr. 261.439, pt. 11).

Dit neemt niet weg dat bij de beoordeling van de gevolgen van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, met name de beslissing of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming, naast artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, ook rekening moet worden gehouden met artikel 48/6, §, 5 van de Vreemdelingenwet.

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*

- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;
- d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;
- e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”

Uit het voorgaande volgt dat, bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Somalië blootgesteld te worden aan vervolging, haar specifieke en individuele omstandigheden beoordeeld en afgewogen moeten worden in het licht van de algemene omstandigheden in Somalië, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Hierbij past het om de beschikbare landeninformatie over alle vormen van VGV, zoals infibulatie, als ook het risico op herinfibulatie nader te bekijken.

De Raad neemt hiervoor volgende landeninformatie en richtlijnen, beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, in overweging:

- EUAA, *Country Guidance Somalia*, van oktober 2025, waarbij COI van diverse bronnen wordt gehanteerd, o.m. het EUAA, *Country of Origin Information Report Somalia: Country Focus*, van mei 2025;
- LIFOS, Migrationsverket en CEDOCA, *Somalia Female genital mutilation” Report (translation)*, van 13 mei 2025, dat in het verlengde ligt van CEDOCA, *COI Focus Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV)*, van 20 februari 2025;
- EUAA, *COI Query. Somalia*, 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, *Somalia – Female Genital Mutilation*, 14 September 2022; Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, *The Somali Health and Demographic Survey 2020* en DIS, *COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)*, van februari 2021.

3.3.5.8.2. Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat VGV bijna universeel doorheen geheel Somalië wordt uitgeoefend, inclusief zuid-centraal Somalië, Puntland en Somaliland. Uit een studie van 2020 blijkt dat 99% van alle Somalische vrouwen VGV heeft ondergaan, met infibulatie als de meest voorkomende vorm van VGV (zgn. faraonische besnijdenis, type III) (64 %). Volgens meerdere bronnen neemt de VGV-prevalentie niet af, maar is er wel een daling merkbaar van het aantal infibulaties. VGV wordt gewoonlijk uitgevoerd tot de leeftijd van 15 jaar. Uit een bevraging blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Somaliërs zich verzet tegen VGV en overweegt om zijn of haar dochter niet bloot te stellen aan deze praktijk. De jongere generatie Somaliërs uit wel een voorkeur voor een sunni-besnijdenis (die in principe de vorm kan aannemen van zowel type I, type II als type III besnijdenis, maar doorgaans geen volledige infibulatie inhoudt). In de beschikbare landeninformatie wordt aangegeven dat er naargelang de verschillende regio's in Somalië geen onderscheid in prevalentie en het ondergane type van VGV is. Ook de sociaaleconomische levensomstandigheden, het opleidingsniveau en de clanaffiliatie hebben nagenoeg geen invloed op de prevalentiegraad.

Ondanks het constitutionele verbod ontbreekt het Somalië aan nationale wetgeving die VGV strafbaar stelt. In 2024 werd Galmudug de eerste staat die alle vormen van VGV verbodt, hoewel de handhaving beperkt blijft. Somalische vrouwen hebben verder te maken met ernstige hindernissen bij de toegang tot rechtsbescherming.

De beslissing tot het uitvoeren van VGV en de gevolgen van het niet-besneden zijn, kunnen niet los worden gezien van de sociale structuur van Somalië, waar het collectieve niveau sterk doorwerkt in individuele beslissingen. De beslissingsvrijheid van een Somalisch meisje of vrouw moet worden begrepen in het licht van voormeld collectief gedachtepatroon en de prevalerende patriarchale structuur van de samenleving. De familie en clan hebben een centrale plaats in het leven van een Somalisch meisje of vrouw, die van haar sociaal netwerk afhankelijk is voor bescherming en het uitoefenen van haar rechten. Het huwen en het stichten van een familie betreffen verder de fundamenten van de Somalische samenleving, waarbij het voor een jonge Somalische vrouw in de meeste delen van Somalië ondenkbaar is om ongehuwd te blijven. Voor de huwbaarheid van een Somalisch meisje/vrouw is het hierbij belangrijk dat haar maagdelijkheid niet ter discussie staat. De beschuldiging geen maagd meer te zijn, is het grootste stigma dat een ongehuwd meisje of vrouw kan dragen. Traditioneel is VGV, en in het bijzonder infibulatie, gelinkt aan de onmogelijkheid om seksuele betrekkingen te hebben, zodat het meisje of de vrouw als maagd zal worden beschouwd. Volgens de meerderheid van de geraadpleegde bronnen bemoeilijkt het niet-besneden zijn de huwelijkskansen van het meisje. Informatie over meisjes die geen VGV hebben ondergaan, verspreidt zich en dit leidt tot stigmatisering, discriminatie, het verspreiden van geruchten, sociaal isolement, verdenkingen van

voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en reputatieschade voor de gehele familie. Een niet-besneden meisje of vrouw wordt als onrein beschouwd. UNFPA gaf in december 2023 aan dat veel clans VGV noodzakelijk achten, waarbij het niet-besneden zijn sancties met zich meebrengt. Zowel vanuit de familiale context, de clan, als de ruimere gemeenschap – bijvoorbeeld klasgenoten van het meisje – kan aanzienlijke sociale druk worden uitgeoefend om een besnijdenis te ondergaan, wat het moeilijker maakt om dit te weigeren of te vermijden. In grootsteden, zoals Mogadishu, kan het gemakkelijker zijn om het gebrek aan besnijdenis te verbergen, al blijft het zeer ongebruikelijk dat een familie de praktijk van VGV volledig naast zich neerlegt. Sommige moeders slagen erin hun dochters te beschermen. De mogelijkheid om dit te doen, hangt af van de persoonlijkheid van de moeder, of zij de nodige volharding in deze beslissing kan waarmaken en zich kan verzetten tegen de psychologische druk van zowel familie als de samenleving. De familie zal een ruim draagkrachtig netwerk nodig hebben, dat hun kijk op VGV deelt. Zelfs indien de moeder zich verzet tegen VGV, kan het gebeuren dat de ruimere familie het meisje, zonder medeweten van de ouders, alsnog besnijdt, dan wel dat het meisje hier bij het opgroeien zelf om vraagt, vanwege aanhoudende druk van haar leeftijdsgenoten.

Geïnfibuleerde vrouwen ondergaan desinfibulatie met het oog op seksuele betrekkingen in het kader van een huwelijk, om een bevalling mogelijk te maken of omwille van medische en/of gezondheidsredenen. De desinfibulatie kan worden uitgevoerd door een besnijdstster, een vroedvrouw of door de echtgenoot van de vrouw zelf. Dit laatste komt voornamelijk voor in Zuid-Somalië. De gevolgen en het risico op stigmatisering voor een gedesinfibuleerde jonge ongehuwde vrouw of meisje, hangen af van de context waarin zij leeft en de verwachtingen van haar familie en van haar toekomstige echtgenoot, die kan eisen dat zijn vrouw vóór het huwelijk opnieuw geïnfibuleerd wordt. Er wordt gerapporteerd dat getrouwde vrouwen gedesinfibuleerd kunnen worden in een ziekenhuis zonder dat iemand dit weet, op de echtgenoot na. Deze ingreep behoort tot de privésfeer van het gezin, maar ook dit lijkt af te hangen van de voorkeur die de man heeft voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw.

Het opnieuw (gedeeltelijk) dichtnaaien of herinfibulatie kan voorkomen in verschillende situaties, bijvoorbeeld: na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijkse relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet “correct” is gebeurd of om (vermeende) gezondheidsredenen. De keuzevrijheid die het meisje of de vrouw hierin heeft, is afhankelijk van de situatie waarin zij zich bevindt.

Specifiek wat betreft herinfibulatie na een bevalling, blijkt uit de landeninformatie onder meer het volgende. Hoewel een bron van het UNFPA (United Nations Population Fund) aangeeft dat herinfibulatie in Somalië vaak voorkomt (“*very common*”) – er zijn geen geografische verschillen en het wordt beschouwd als een onderdeel van de bevalling – gebeurt dit niet systematisch. De herinfibulatie gebeurt meestal door de vroedvrouw of, indien deze weigert of niet over de vereiste kennis beschikt, door een traditionele besnijdstster. De landeninformatie biedt geen eenduidig zicht op de manier waarop beslist wordt om een herinfibulatie uit te voeren. Hoewel over het algemeen sprake is van een keuzevrijheid voor de vrouw, kan die keuzevrijheid beperkt, beïnvloed of niet-gerespecteerd worden door de mening van de echtgenoot, van haar familie of van de aanwezige vroedvrouw, waartegen de vrouw zich moeilijk kan verzetten. Het kan dus voorkomen dat een vrouw een herinfibulatie ondergaat ondanks haar verzet of zonder dat zij hierover voorafgaandelijk werd geconsulteerd. De vrouw kan ook ‘vrijwillig’ opteren voor een herinfibulatie, onder meer vanuit een wijdverspreid idee dat dit nodig is om haar echtgenoot seksueel tevreden te houden of omdat zij het oncomfortabel vindt om na jarenlange gesloten labia plots een open litteken te hebben. Ook de gezinssituatie van de vrouw, met name haar burgerlijke status en de vraag of ze al kinderen gebaard heeft, kan een rol spelen bij de beoordeling van het risico op herinfibulatie. Er wordt gerapporteerd dat herinfibulatie een grotere rol kan spelen bij vrouwen die jong genoeg zijn om kinderen te baren. De landeninformatie preciseert echter niet over welke leeftijdsgrens het zou gaan. Een UNICEF-bron wijst erop dat het opnieuw dichtnaaien herhaald wordt na de bevalling van de eerste twee tot vier kinderen. Een bron rapporteert dat herinfibulatie na bevalling minder van belang is bij gehuwde vrouwen omdat de vraag naar maagdelijkheid niet meer speelt, maar sluit dit niet uit. Hoewel het meestal de vrouw is die hiervoor kiest (al dan niet onder druk van haar familie en/of echtgenoot), kan dit ook tegen haar wil gebeuren na de bevalling en dit op een moment dat zij fysiek niet in staat is om zelf een beslissing te nemen. In die omstandigheden wordt de beslissing genomen door vrouwelijke familieleden van de vrouw of door de vroedvrouw zelf. Ook hier kunnen het standpunt van de echtgenoot en zijn voorkeur voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw en de druk die een vrouw voelt aldus relevant zijn.

Verder kan ook het type van de reeds ondergane VGV een rol spelen. Een bron rapporteert dat vrouwen die een sunni-besnijdenis ondergaan hebben, gewoonlijk niet ge(her)infibuleerd worden, hoewel ze hiertoe onder druk kunnen worden gezet. Er wordt gerapporteerd dat meisjes die een sunni-besnijdenis hebben ondergaan, wordt verweten dat ze “onrein” zijn en niet in staat worden geacht om hun seksuele verlangens te controleren.

Om het risico op herinfibulatie te kunnen beoordelen moet aldus rekening worden gehouden met de globale context van de vrouw en kan de behandeling van andere vrouwen in de familie inzicht verschaffen in de manier waarop naar VGV wordt gekeken en toegepast. Het is derhalve gepast te wijzen op het fundamenteel belang van het persoonlijk onderhoud om een zicht te krijgen op het geheel van factoren die verzoeksters situatie kenmerken om deze naar behoren te kunnen beoordelen.

In het EUAA-rapport *“Country Guidance. Somalia”* van oktober 2025 worden in het kader van VGV drie risicoprofielen onderscheiden:

(1) Voor meisjes die geen VGV hebben ondergaan, bestaat er in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging in heel Somalië.

“A well-founded fear of persecution would in general be substantiated in the case of girls who have not undergone FGM/C in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland, as in Somalia, FGM/C is a widespread and deeply rooted practice, predominantly carried out on underage girls.”

(2) In het uitzonderlijke geval van vrouwen die niet aan VGV werden onderworpen moet bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster alsnog aan VGV zal worden onderworpen, rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, in het bijzonder de leeftijd van de verzoekster, haar burgerlijke staat, de traditie binnen en de standpunten van haar familie over deze praktijk en het thuisgebied. De omstandigheden waarin de verzoekster om internationale bescherming erin geslaagd is om te voorkomen dat zij aan VGV wordt onderworpen, moeten ook de nodige aandacht krijgen.

“For a woman in Somalia, not to have been subjected to FGM/C is very exceptional. The circumstances under which the applicant had managed to avoid being subjected to FGM/C should also be given due consideration. In the exceptional case that a woman had not undergone FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood, to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: Age (...) Marital status (...) Tradition and the views of family on the practice (...) Home area (...).”

(3) Voor vrouwen en meisjes die reeds VGV hebben ondergaan, wordt een onderscheid gemaakt naargelang type besnijdenis. Vrouwen die type III (infibulatie) ondergaan hebben, kunnen geheerinfibuleerd worden, bijvoorbeeld na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijks relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet *“correct”* is gebeurd of om (vermeende) gezondheidsredenen. Vrouwen die een mildere vorm (type I of type II) ondergaan hebben, kunnen in bepaalde gevallen onderworpen worden aan een infibulatie (type III).

Er is uiteenlopende informatie wat betreft de prevalentie van verschillende vormen van herhaalde VGV. Bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, moet niettemin rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: leeftijd, burgerlijke staat en het al dan niet bevallen zijn, andere (familiale) percepties en tradities, type VGV dat werd ondergaan.

“There is diverging information regarding the prevalence of different forms of repeated FGM/C. Nevertheless, the following considerations can be highlighted and the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for woman and girls who have been subjected to FGM/C to undergo FGM/C again in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland, should take into account risk-impacting circumstances, such as: Age and marital status (...) Other (family) perceptions and traditions (...) Type of FGM/C experienced (...).”

Uit de landeninformatie die beide partijen aanbrengen, blijkt specifiek inzake het risico op infibulatie (type III) bij een vrouw die besneden werd type II, het volgende.

In de *“COI Focus Somalië Vrouwelijke genitale verminking (VGV)”* van Cedoca van 20 februari 2025 wordt vermeld dat een onderzoek van de Finse COI-dient besluit dat er geen indicaties zijn dat een besnijdenis in verschillende fases wordt gedaan. De besnijdenis wordt als een éénmalige procedure uitgevoerd. Wanneer de wonde van de eerste besnijdenis niet goed genoeg is geheeld of de hechtingen bij een infibulatie scheuren of de infibulatie opnieuw open is of wanneer de ouders niet tevreden zijn van het resultaat, kan een corrigerende herbesnijdenis worden uitgevoerd nadat de eerste besnijdenis heeft plaatsgevonden. Wat de termijn betreft stelt Landinfo dat dit gebeurt in het eerste jaar na de initiële besnijdenis, uit de EUAA COI Query *“Somalia Forms and prevalence of repeated FGM/C”* van 21 april 2023, blijkt dat dit kort na de eerste VGV gebeurt. Cedoca vindt weinig informatie over de herbesnijdenis naar een ingrijpendere besnijdenisvorm. In de geconsulteerde rapporten wordt deze praktijk niet beschreven als een veel voorkomende praktijk. Er is hierover anekdotische informatie die stelt dat op vraag van de familie meisjes werden herbesneden naar een meer ingrijpende variant (p. 16-17).

De EUAA COI Query “*Somalia Forms and prevalence of repeated FGM/C*” van 21 april 2023 vermeldt dat volgens een lokale NGO vrouwen die reeds eerder een sunni besnijdenis hebben ondergaan, gewoonlijk niet geherinfibuleerd worden. Volgens dezelfde NGO kan een vrouw die echter alleen maar een sunni-besnijdenis heeft ondergaan, onder druk komen te staan om infibulatie te ondergaan. Het komt echter aan de vrouw zelf toe om te beslissen, in overleg met de vroedvrouw, of ze (na een bevalling) geheel of gedeeltelijk toegenaaid wil worden.

Het komt echter ook voor dat meisjes die sunni besneden zijn, verweten wordt onrein te zijn en hun seksuele verlangens niet te kunnen controleren omdat ze niet de verdergaande Faraonische procedure ondergaan hadden. Vrouwen en meisjes die terugkomen uit Europa worden meestal onder druk gezet om VGV te ondergaan: terugkerende vrouwen en meisjes die eerder niet werden geïnfibuleerd, werden in stedelijke gebieden niet onder druk gezet om infibulatie te ondergaan, ze zouden zelfs een huwelijkspartner kunnen vinden (p. 12).

De vertaling “*Somalia Female genital mutilation*” door Cedoca van 13 mei 2025 van het rapport van het Zweedse LIFOS, Migrationsverket, vermeldt dat in de praktijk veel mannen ook niet in staat zijn om het onderscheid te maken tussen sunna en infibulatie (p. 17). Het komt aan de ouders toe om te bepalen welk type VGV zal worden uitgevoerd op het meisje. Los van wie het laatste woord heeft, moeder of vader, zijn het meestal de moeders die aandringen op VGV (p. 29). Dit rapport vermeldt dat vrouwen die een sunna-besnijdenis ondergaan hebben, niet geherinfibuleerd worden na een bevalling, maar geïnfibuleerde vrouwen wordt wel aangeraden om een hospitaal te bezoeken en terug dichtgenaaid te worden. Een vrouw die enkel een sunna-besnijdenis ondergaan heeft, kan onder druk gezet worden om geïnfibuleerd te worden. Het komt aan de vrouw zelf toe om te beslissen of ze niet, gedeeltelijk of volledig wil dichtgenaaid worden tijdens haar contact met de vroedvrouw. (p. 38).

3.3.5.8.3. Verzoeksters geval situeert zich in categorie 3. Hieruit volgt dat het gegeven dat verzoekster op heden reeds is besneden (VGV type II), een belangrijk element vormt dat moet worden betrokken bij de beoordeling of er in haar hoofde goede gronden bestaan om aan te nemen dat ze daadwerkelijk zal vervolgd worden bij een terugkeer naar Somalië, maar dat dit gegeven op zich niet voldoende is. Uit de voormelde landeninformatie blijkt immers duidelijk dat niet elke Somalische vrouw die reeds besneden is systematisch een risico loopt op re-infibulatie bij een terugkeer naar Somalië.

Een individuele beoordeling dringt zich aldus op, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals leeftijd, burgerlijke staat en het al dan niet bevallen zijn, andere (familiale) percepties en tradities, type VGV dat werd ondergaan.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd bevraagd over haar vrees om bij terugkeer naar Somalië te worden herbesneden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13 en 20). Verzoekster antwoordt tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij in Brussel werd onderzocht, ze haar hebben verteld welke besnijdenis zij heeft en dat het eigenlijk niet kan en mag. Daarnaast verklaart verzoekster dat als zij zou willen trouwen, ze dan moeten zien welk type besnijdenis zij heeft ondergaan en ze dit dan opnieuw zou moeten ondergaan om te kunnen trouwen. Verzoekster voegt nog toe dat niemand haar type besnijdenis aanvaardt in Somalië omdat deze volgens de sunna is (ibid.). Uit haar verklaringen blijkt aldus dat zij haar vrees voor een eventuele herbesnijdenis bij terugkeer naar Somalië verbindt aan een hypothetisch toekomstig huwelijk en het feit dat “*haar type*”, meer bepaald type II, besnijdenis in Somalië niet wordt aanvaard.

Waar verzoekster benadrukt dat de sunna-besnijdenis niet “*echt een besnijdenis*” is en niet wordt aanvaard in Somalië, wordt evenwel verwezen naar de bespreking van de landeninfo hierboven waaruit blijkt dat de jongere generatie Somaliërs een voorkeur uit voor de sunna vorm en dat deze vorm meer en meer voorkomt. Wanneer verzoekster wordt gevraagd naar haar vrees voor een herbesnijdenis herhaalt zij dat men in Somalië type II niet accepteert en dat type III de besnijdenis is die men in Somalië belangrijk vindt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Gevraagd wie haar deze informatie heeft gegeven, aangezien zij zelf nooit in Somalië is geweest, zegt zij dat ‘andere Somalische vrouwen’ haar dat in België hebben verteld (ibid.). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van nationaliteit zou worden herbesneden of worden geïnfibuleerd.

Nu zij in gebreke blijft een duidelijk en eerlijk zicht te bieden op haar huidige familiale situatie en haar netwerk (in Somalië), wordt vastgesteld dat verzoekster zelf meent dat de percepties en tradities binnen haar familie inzake VGV niet van die aard zijn dat deze haar blootstellen aan een risico op herinfibulatie. De voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat verzoekster haar voorgehouden profiel niet aannemelijk maakt, noch dat zij bij terugkeer naar haar land van nationaliteit niet zal kunnen weerstaan aan sociale druk om opnieuw te worden besneden voor een huwelijk.

In casu stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoekster geen voldoende risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die toelaten vast te stellen dat er in haar geval sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Somalië aan infibulatie zal worden onderworpen.

Gelet op de beschikbare landeninformatie, verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden en het gebrek aan voldoende risicobepalende omstandigheden, dient de Raad dan ook vast te stellen dat in casu goede redenen voorliggen in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

3.3.5.9. Verder wijst verzoekster in haar verzoekschrift en aanvullende nota erop dat ze gedurende haar hele leven buiten Somalië heeft gewoond, waarvan de laatste vier jaar in Europa. Dit heeft ertoe geleid dat zij zich anders is gaan gedragen. Om deze redenen vreest verzoekster bijkomend vervolgd te worden bij terugkeer naar Somalië.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de beschikbare landeninformatie, waarop de Raad vermag acht te slaan, weliswaar blijkt dat personen die terugkeren uit het Westen de nodige voorzichtigheid aan de dag moeten leggen en hun gedragingen opnieuw moeten aanpassen, doch er kan niet worden vastgesteld dat het loutere profiel als 'terugkeerder' volstaat om aan te nemen dat deze personen in Somalië dreigen te worden geveiseerd of vervolgd (zie EUAA, COI *Information Report Somalia Targeted profiles*, september 2021, p. 48). Ook uit het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 28 juni 2011, kan geenszins worden geconcludeerd dat elke Somaliër die uit Europa terugkeert, dreigt te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Het louter hebben verbleven in een westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – is in beginsel geen afdoende reden om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoekster toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, haar in dermate negatieve aandacht van Al-Shabaab zou brengen, dan wel dat zij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de Somalische samenleving opnieuw op te volgen. Tevens komt het aan verzoekster toe om in concreto uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat zij bij terugkeer naar Somalië met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door Al-Shabaab zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geveiseerd/vervolgd.

In het verzoekschrift en haar aanvullende nota voert verzoekster aan dat zij zich omwille van haar verblijf buiten Somalië, waarbij de laatste vier jaar in Europa, anders is gaan gedragen. Zij geeft aan dat zij niet langer een hijab draagt en dat ze in Europa piercings heeft laten zetten. Beide gedragingen worden volgens verzoekster in Somalië beschouwd als descendent ten opzichte van de geldende Islamitische en Somalische culturele normen.

De Raad merkt op dat uit de voormelde elementen niet blijkt dat verzoeksters verblijf en ervaring in Europa haar reeds op zulke wijze hebben beïnvloed dat zij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die haar op zodanige wijze hebben vervreemd van de Somalische samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. In casu moet immers worden benadrukt dat verzoekster geen correct zicht biedt op haar reële (familiale) netwerk en financiële middelen bij een terugkeer naar Somalië. Zo kan, in tegenstelling tot wat verzoekster zelf beweert (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6 en 19), niet worden aangenomen dat verzoekster helemaal niemand meer heeft in Somalië (supra punt 3.3.5.4.). Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze pertinent in haar verweernota opmerkt dat verzoekster nalaat om een correct zicht te bieden op haar netwerk in Somalië en haar daadwerkelijke regio van bestemming in geval van terugkeer:

“Verweerder wijst er verder op dat uit de landeninformatie die via hyperlinks aan de bestreden beslissing werd toegevoegd, blijkt dat Al Shabaab niet overal in Somalië (even sterk) aanwezig is. Voor de beoordeling van een opgeworpen vrees omwille van een (gepercipieerde) verwestering, wordt ook in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, een onderscheid gemaakt tussen het profiel van ‘Individuals (perceived as) contravening Islamic laws in Al-Shabaab controlled areas’ en ‘Individuals (perceived as) contravening Islamic and customary tenets outside Al-Shabaab controlled areas’. Voor de personen die in een gebied wonen buiten de controle van Al Shabaab wordt bovendien een onderscheid gemaakt tussen afvalligen/bekeerlingen/godslasteraars – waar verzoekster heeft verklaard nog steeds moslim te zijn en uit niets het tegendeel blijkt (Verklaring DVZ, dd. 21/09/2023, vraag 9) – en individuen die islamitische wetten of sociale normen overschrijden of zo worden beschouwd. Bij deze laatste groep moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en zichtbaarheid van de activiteiten, het behoren tot een religieuze minderheid, het gebied van herkomst en de aanwezigheid of operationele capaciteit aldaar van Al Shabaab. Zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing laat verzoekster het na om een correct zicht te bieden op haar netwerk in Somalië en haar daadwerkelijke regio van bestemming in

geval van terugkeer. Het is niet aan de Commissaris-generaal om hierover te speculeren en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van verzoekster op te vullen, maar – zoals opgemerkt in de bestreden beslissing – is verzoekster haar familie afkomstig van Mogadishu, de hoofdstad van Somalië. In de Country Guidance van augustus 2023 staat voorts te lezen dat, hoewel er geen officiële beperkingen zijn op het bijwonen van culturele evenementen, het spelen van muziek, of naar de bioscoop gaan buiten de gebieden die door Al-Shabaab worden gecontroleerd, terugkeerders naar Somalië vaak terugkomen met gewoonten die onbekend zijn in de Somalische samenleving en worden gezien als de normen van de islamitische of Somalische cultuur overschrijdend. In diezelfde Country Guidance wordt vervolgens aangegeven dat het voornamelijk individuen zijn die zich 'vreemd' gedragen, zoals dronken zijn of drugs hebben gebruikt – wat niet het geval is van verzoekster – die het risico lopen om de steun van hun familie kwijt te geraken. Er wordt tevens op gewezen dat het zelden gebeurt dat een terugkeerder helemaal zou worden verstoten.”

Daarnaast wijst de Raad erop dat het loutere gegeven dat verzoekster – die de Somalische nationaliteit bezit, die nog Somali spreekt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), die geschoold is en familie heeft die afkomstig zou zijn uit Mogadishu – zich bij een terugkeer in enige mate zou dienen te conformeren aan de in haar land gangbare en dominante cultuur, op zich niet kwalificeert als een 'vervolgling' in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster haalt verder geen concrete elementen aan die wijzen op een verwestering in haar hoofde.

Verzoekster brengt derhalve geen persoonlijke en geïndividualiseerde elementen aan, op grond waarvan in deze zaak kan worden vastgesteld dat er in haar hoofde sprake is van een beschermingsnood omwille van (de invulling van) haar verblijf in België.

3.3.5.10. Verzoekster voert voor het overige geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten die zij heeft neergelegd tijdens de administratieve procedure zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.11. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoekster weigert een zicht te bieden op haar werkelijke familiale situatie, het netwerk waarover zij desgevallend nog beschikt in haar land van nationaliteit, en de redenen voor haar vertrek uit Saudi-Arabië. Het is nochtans de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin faalt. In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoekster voor haar komst naar België, over haar reële problemen en over de vraag of zij al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster het door haar eigen toedoen onmogelijk om haar werkelijke nood aan bescherming in te schatten en is de verwijzing in haar verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in de regio Mogadishu niet dienstig. De Raad wijst erop dat verzoekster het bestaan van zulke nood in concreto dient aan te tonen en daarbij niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Zij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en haar persoon en blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord bij het CGVS op 23 januari 2025. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters voorgehouden regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET